

32

Stærkere end Sjælland

SIDE 2-3

Lastbil med rugbrødsmotor

Muskelmænd fra hele Sjælland smider med cementsten og trækker tonstunge trucks, når Sjællandsmesterskabet i 'stærkmand' rammer Bryggen i weekenden. Selv om Philip Kuninski er blandt de yngste og mindste inden for sporten, er han klar til at give de tunge drenge røvfuld. Og hvorfor ikke? Når vi andre går tur med et par kilo hund, trækker han rundt med en lastbil, der vejer 13 tons

Tekst: Andreas Kirkeskov
Foto: Anthony Gavin
redaktion@bryggebladet.dk

Han er ikke ligefrem lille af statur og vægten er heller ikke mange kilo fra at skulle skrives med tre cifre. Men sammenlignet med konkurrenterne er den kun 19-årige Philip Kuninski blot en spirrevip. Alligevel forventer han at give de seriøse tunge drenge kamp til stregen, når han for tredje år i træk deltager i 'Sjællands Stærkeste Mand' på Bryggen på lørdag.

Her skal Philip Kuninski dyste med 10 andre deltagere i fem behårde discipliner, der bestemt ikke er for tøsede drenge.

400 KILO GUMMIGED

– Det må være fra en gummiged eller sådan noget. Det er i hvert fald større end et traktordæk, fastslår Philip Kuninski og klapper på det 400 kilo tunge dæk, der ligger og bager i solen på det udendørs træningsareal hos TarGet Powergym på Nyrnberggade på Amager.

– Det kræver en helt speciel teknik, når man skal flippe (vende, red.) dækket fem gange på tid til konkurrencen. Man skal ligesom læne sig ind i det med hele sin vægt og støde imod med sin knæ for at få det vendt rundt. De fleste ville nok tænke, at de skulle løfte det nedefra og op.

Det ville nok falde de færreste ind overhovedet at begynde at flytte på det enorme dæk. Men Philip Kuninski demonstrerer tydeligt sin pointe, da han, tilsyneladende ubesværet, får presset dækket på højkant og flipper det ned gennem gården, der i sommersolen fremstår næsten som en træningsgård i et amerikansk fængsel. I

hvert fald som de ser ud på film.

Der er i det hele taget noget filmisk og næsten surrealistisk ved hele scenen. Den lethed, hvormed Philip Kuninski griber rundt om en 80 kilo tung, cementstøbt såkaldt atlassten med for at få den op fra jorden i én eksplosiv bevægelse, er så langt fra, hvad almindelige dødelige kan præstere, at det er svært ikke at tænke, at der er en form for snyd på spil. Er stenen måske i virkeligheden lavet af papmaché? Et hurtigt dækspark med en stødt og øm storetå som følge punkterer hurtigt den mistanke.

– Og det var ikke engang en af de tunge sten, skynder han sig at tilføje.

– Den til stævnet vejer 110 kilo, og den er en del af et medley med en håndfuld andre øvelser.

SMERTENS HJUL

Frisk forsikret om at vi ikke befinder os i en filmkulisse, bliver jeg fluks revet tilbage i illusionen af et gruppvækende torturinstrument, der ville gøre selv de mest ambitiøse masochister forlegne. 'Conan's wheel' har fået sit navn fra filmklassikeren 'Conan the Barbarian', hvor en ung og staccato-talende Arnold Schwarzenegger slaver sig til sine svulmende muskler på et stort, tungt træhjul. I samme stil skal stærkmandsatleterne løfte og bære en 350 kilo tung kasse, der hænger på en akse fikseret i midten, rundt i ring, så langt som kræfterne holder til.

HVERKEN FUGL ELLER FISK

Lige siden han som teenager første gang så et brød af et handyr, der trak en bil efter sig i en sele på Eurosport, har Philip Kuninski været tændt på denne rå niche af

styrketræningen. Også selv om den somme tider står en lille smule i skyggen af sine søskende inden for muskelsport.

Stærkmand er ikke bodybuilding, der fokuserer på fysisk æstetik. Det er heller ikke styrkeløft, der handler om at flytte så mange kilo som muligt på en vægtstang i tre forskellige løft. Og minder heller ikke om de to velkendte vægtløftningsdiscipliner træk og stød. Stærkmand låner en lille smule fra alle tre, men er helt sin egen. Rå og maskulin.

– Det er kæmpestort i USA, hvor de også er begyndt at afholde strongwoman-konkurrencer. Men i Danmark er det stadig ikke så udbredt, og mange ved slet ikke, hvad det er, forklarer Philip Kuninski og tilføjer grinende:

– Folk spørger mig tit, om det er sådan noget vægtløftning. Men det er noget helt andet! Teknikken i mange af disciplinerne kan sommetider være lidt lettere at fange end i for eksempel olympisk vægtløftning. Til gengæld kræver det enormt meget mere råstyrke.

I modsætning til særligt bodybuilder-segmentet, der lever i vild askese og på stramme diæter mange måneder om året, kan en stærkmand som Philip Kuninski fylde stort set hvad som helst på tanken.

– Jeg spiser, lige hvad jeg vil, og jeg spiser meget, griner han.

– Det kan godt nogle gange komme fra McDonalds. Men jeg er jo ikke fed. Og hvis jeg synes, at jeg er blevet for tung, kan jeg godt være lidt ekstra opmærksom på, hvad der kommer på tallerkenen i en periode. Men det vigtigste er, at jeg får rigeligt med brændstof til musklerne. Til gengæld rører jeg ikke alkohol. Jeg drak mig rigtigt fuld, da jeg var 16, men har ikke drukket siden. Det duer ikke, hvis man vil tage sin træning seriøst.

STÆRKDRENG

Som de fleste drenge har Philip Kuninski spillet en lille smule fodbold gennem sin opvækst, men derudover har han, med egne ord, været typen, der 'ikke lavede en skid'.

– Men det stoppede i 2007, da jeg som 10-årig for første gang så en mand på Eurosport, der løftede en lastbil. Det var for vildt, og jeg vidt, at det blev jeg nødt til at

prøve, erindrer han med lys i øjnene, men skynder sig at tilføje:

– Jeg begyndte selvfølgelig ikke at stærkmandstræne allerede dengang. Jeg begyndte så småt at styrketræne, da jeg var omkring 14. Dengang var jeg stadig ung til at træne i et fitnesscenter, men jeg plagede og plagede mine forældre, indtil de gav mig en træningsbænk, så jeg kunne træne hjemme i kælderens. Jeg har trænet her i TarGet siden jeg var 16.

ENMANDSHÆR

Blandt de rustne jernkæder, cementsten og traktordæk fandt Philip Kuninski noget, han aldrig havde prøvet på et fodboldhold. Han oplevede, hvordan det føltes at opnå resultater som individ. Som én stærk mand.

– Der er bare noget i selve ordet. I titlen. Sjællands stærkeste MAND! Det er ikke en holdpræstation. Det er mig alene, der kæmper for den titel. Og hvis det lykkes, er det min bedrift!

Hvor vidt det så rent faktisk kan lykkes, vil vise sig ved stævnet på Bryggen den 18. juni. Selv føler Philip Kuninski, at han er vokset gevaldigt med opgaven.

– Jeg er den yngste deltager, og jeg vejer kun 93-94 kilo, hvor mange af de store er et godt stykke over de hundrede. Der er næppe nogen, der tror på, at jeg for alvor kan komme op og drille nogen af de drenge. Men jeg har rykket mig meget siden sidste år, så jeg kunne godt gå hen og blive en *dark horse* til konkurrencen.

FAKTA

- + Arrangementet, der er gratis, foregår ved muren i Havneparken på lørdag den 18. juni klokken 12.
- + Se Philip Kuninski løfte en 80 kg tung atlassten på Bryggebladets Instagramkonto: @Bryggebladet

Hvor mange 19-årige kender du, der kan trække en 15 tons tung lastbil 20 meter? Det kan Philip Kuninski. Og hurtigt nok til at han fik en fjerdeplads i disciplinen og en samlet ottendeplads ved sidste års sjællandsmesterskab.

Kor savner bas og tenor

I Tangobars lokaler i Njalsgade øver Bryggens Kor en gang om ugen. Sangen er mangestemmig, men koret kunne godt bruge nogle flere herrestemmer

Tekst: Carsten Hansen
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

En dejlig stemning breder sig i bydelens aftenstille gader, når Bryggens Kor slutter deres korraften.

Gående og cyklende bevæger 30 smånyttende mennesker sig ad de næsten øde, men stadig lyse gader på Islands Brygge efter endnu en aften med masser af stemning – og en evig rejsen sig op og sætten sig ned.

HAPPY I MOL?

Det er en god ide at slutte de to timers korraften af med Pharrell Williams' Happy fra filmen Grusomme Mig 2. Det er fuldstændig umuligt at stå stille til det nummer, og uanset hvilken stemme man synger med i Bryggens Kor, så er man både med på klap og knips.

En masse lyse stemmer breder sig ud i gaderne: Clap along if you feeeel... Det er soprannerne på vej fra kor.

Lidt mørkere, men stadig feminine stemmer nynner Because I'm happy, mens de hurtigt følger rytmen på cykel eller gåben på vej hjem til kaffen og sofaen. Alterne er også på vej hjem, mens de lader tonen stige til sidst på happy.

Ikke helt så tydeligt, nærmest i spredt fægtning, vil aftenvandrende bryggeboere også opleve enkelte, ja nærmest få, mørkere stemmer brumme dum-dum-ba-dum hen ad Bryggens stille gader. Det er herrerne fra Bryggens kor, der fornøjede og glade trasker tilbage til det, de kom fra.

Men tag ikke fejl. Selv om mændenes rolle – eller mere præcist formuleret, stemme – i netop dette nummer lever op til manges fordomme om herrerens funktion som brummere, så er glæden og den lette fornemmelse den samme for alle deltagere i koret, når man har sunget med i to timer. Trætte i hoveder og stemmer, men glade og fyldt med forventninger til sæsonens afsluttende koncert på Frederiksberg er aftenen slut for alle i koret.

BUND OG KLANG

Faktisk er lige præcis herrerens dum-dum-ba-dum ikke typisk for sådan en aften med træning og rigtig mange gentagelser. Men lige netop i denne del af Happy bliver der virkelig lagt energi i stemmerne, måske fordi de

ellers svære tekster er erstattet af de mere shubiduaagtige rytmiske dum-dum-ba-dum-lyde.

I dette lidt gospellagtige nummer skal herrerne nu også bidrage med tekst, dog stadig som underlægning til de lysere kvindestemmer, og i lang tid over herrerne ordene og melodien Because I'm happy.

Faktisk begynder korleder Stephan Haagensen med herrestemmerne, da koret efter pausen skal øve sig på sangen. Lige præcis ordene skal synges rigtig mange gange, men da korsang ikke er det samme som sangaf-tener, gås der virkelig i detaljer med hver enkel strofe, herrerne skal igen og igen øve sig i at gå ned på tonen, når de synger -happy til allersidst.

Prøv selv, man lyder faktisk ikke særlig happy, så det kan virke temmelig bekymrende, at de stakkels herrer skal stå og postulere glæde, når deres stemmer nærmest synger mol. Men kornumre tages og pilles fra hinanden, deles op i bitte små fragmenter og sættes sammen igen, hvilket også sker med dette nummer. Efter herrerens postulerede happiness sætter de sig ned, mens 1. og 2. alter og sopranner af flere slags øver deres del af nummeret. Pludselig bliver mændene bedt om at rejse sig og - sammen med alle de forskellige kvindestemmer - synges igennem hele nummeret. Og som en åbenbaring giver al den træning og "vi tager den lige igen" mening. Det lyder ganske enkelt fremragende med herrerens bund af Happy og ba-dum, de virker uundværlige i den samlede helhed.

BRYGGEBLADET INSPIRERER

Nummeret får lige en ekstra sværhedsgrad, da der både skal klappes og knipses. Det kræver både multitasking og god rytmesans, men det er tydeligt, at glæden breder sig endnu mere i nummeret, når der kommer krop på, og da mændene glemmer knips-seriet i skiftet fra ba-dum til Happy, giver en venlig sopranner lige et lille skub og en rytme, og så genoptages knips-seriet. Jo, man(d) er i godt selskab som herre i Bryggens kor.

Korraften med Bryggens Kor begynder klokken 19.30 i Tangobars lokaler, akustikken er perfekt, og langsomt fyldes lokalet med småsnakkende korsangere, der skif-

ter fra støvler og sko til blå "futter" eller strømpesokker. Der er en rolig og afslappet stemning, mens stolene stilles op i en halvcirkel omkring piano og Stephan, korlederen. En del sætter sig sammen, andre lidt alene. Men det er der selvfølgelig en rig-

tig god grund til.

I et kor kender man sin plads. Man er ikke Mona, 44 år, men 1. sopran eller 2. alt, kvinderne dækker 4 stemmer med 7-8 i hver "flok", efterhånden som alle får listet sig ind i lokalet. Anderledes er det med herrerne. Egent-

lig deler man også herrerne op i stemmer, bas eller tenor, men indtil videre er de bare herrestemmer, de er ikke helt nok til at dele sig – endnu.

Da Stephan byder velkommen til denne aften, er der tre herrer, men så kommer

Rasmus, lidt sent, listende ind og sætter sig hen til dem, og gennemsnitsalderen falder betydeligt, han er 30 år gammel.

– Faktisk var det et opslag i Bryggebladet, der gjorde mig opmærksom på, at der var et lokalt kor på Bryggen,

fortæller Rasmus i pausen.

– Jeg havde ellers lagt syngeriet på hylden, selv om jeg både sang i kor på efterskolen og i gymnasiet, men jeg startede her i april, og det er bare hyggeligt. Jeg kan godt være træt på vej herhen, men er altid glad på

vej hjem herfra.

Faktisk er det kendetegnende, at det er opslag i Bryggebladet, der har gjort herrerne nysgerrige, men Jens fortæller nu, at det var konen, der fik ham med i koret:

– Min kone og en veninde

fra opgangen lokkede mig med herved. Jeg har før spillet i orkester, men det er kun det sidste halve år, jeg har sunget i kor. Vores korleder er meget ambitiøs, og han er heldigvis rigtig god til at bære os igennem numrene, så det er tydeligt, at jeg går

herfra med en større klang, end jeg ankom med.

(NÆSTEN) ALLE

Men hvad så hvis man ikke har sunget på efterskolen eller spillet i band, hvordan kan man vide, om man er

god nok til Bryggens Kor?

– Som udgangspunkt mener jeg, at alle har stemme til at synge i kor, hvis bare man er indstillet på at træne, øve og holde det ved lige, siger korleder Stephan Haagen-

sen. – Vi har ikke rigtig en optagelsesprocedure i koret, de mange sopranner og alter styrker hinanden, så hvis man har en svagere sangstemme, "forsvinder" den lidt i mængden, når man er så mange.

Og det lyder rigtig godt, når bruset fra de mange stemmer gjalder i Tangobars hyggelige, men egentlig lidt nøgne lokaler, sådan en almindelig tirsdag aften.

Koret har også været heldig med herrerne. Når man ikke er så mange, er det svært at skjule en utrænnet stemme, men det er ikke nødvendigt med disse velsyngende gentlemen.

– Når der er så relativt få i herregruppen, er det vigtigt, at der synges rent, og derfor overvejer vi, om vi skal til at lave stemmeprøve, det har vi dog ikke besluttet os for endnu, for som sagt kan de fleste synge, påpeger Stephan igen.

Ambitionsniveauet er højt. Det var ikke en beslutning fra starten, da Bryggens Kor blev dannet, men da det viste sig, at medlemmerne var så velsyngende og gerne lader sig udfordre, er sværhedsgraden også lige så stille steget, så det kræver koncentration og hårdt, men sjovt arbejde at være med på disse musikstykker.

SÆSONEN ER SLUT

Bryggekorlets sæson sluttede med en koncert på Metronomen på Frederiksberg den 31. maj. Det gav

FAKTA

✚ Bryggens voksenkor over tirsdage kl. 19.30-21.30 i Tangobar, Njalsgade 23D med sæsonstart: 13. september.

en noget nervøs stemning i ugerne op til, da der stadig var mange ord og detaljer, der skulle læres og falde på plads i løbet af kort tid. Men Stephan har hele tiden virket rolig og fattet, sikker på at det nok skulle gå godt.

Det gik. Happy var en sikker succes, den spreder altid glæde, men aftenens første nummer, Fields of Gold, der er et meget stille og smukt Sting-nummer, faldt også i god jord hos publikum.

Også når der øves på Fields of Gold, tæskes koret og måske især herrerne igennem de mange vers med ord, der skal betones med lange vokallyde, toner der skal holdes, mens man går ned eller op, og mange andre tekniske detaljer, der selvfølgelig kan aflæses i noderne, men alligevel skal øves rigtig mange gange. Når herrerne ikke lige lyder, som Stephan ønsker det, tages metaforerne til hjælp:

– I skal se en kvinde for jer, som I har tilbragt rigtig lang tid med, forklarer han og fortsætter:

– Teksten er et smukt billede på evig kærlighed, hvor bygmærkerne bølgler i vinden, sådan skal jeres stemmer også bølge, som kornet der vajer i vinden.

Langsomt, men sikkert får korleder Stephan Haagen-sen med sin stemme og sine armbewægelser hjulpet herrernes stemmer på plads, så kvindernes alter og sopranner kan komme til og sammen blive til den meget smukke hymne.

SERIØST SAMVÆR

Det er dybt seriøst at gå til kor, der er lektier med eksempler lagt ud i dropbox og optræden i mange sammenhænge, men først og fremmest er det bare samvær og glæde ved at bruge sin stemme, der kendetegner medlemmerne af koret, både kvinderne og mændene. Men egentlig bliver det tydeligst forklaret i Bryggens Kors egen sang, der med kendt tekst for korets medlemmer og udsat for kanon nærmest giver stemning af en sørøversang:

Det er ikke så slemt som du tror

At være med og synge i Bryggens Kor

For vi har både bas, alt, sopran og tenor

Sådan gør vi det i Bryggens Kor

Men der er bestemt plads til flere basser og tenorer i flokken.

Herrestemmerne har det som blommer i æg i Bryggens Voksenkor.

Spøgelsers i baggården

På Islands Brygge ligger et design- og keramikværksted, der sælger spøgelsers til MoMa i New York og Tokyo

Anders Arhøj har Japan i hjertet og henter meget af sin inspiration dér.

Tekst: Marianne Barfod
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

I nd gennem en port i Kigkurren, forbi et neonskilt, op ad en lille trappe og ind i et stort åbent rum fyldt med farvestrålende keramikkrugker, vaser, spøgelsers, ovne og pottemagergear: Studio Arhøj er en ny designbutik på Bryggen – og et kreativt værksted og udviklingsrum for former og design.

Anders Arhøj, den 37-årige iværksætter og ejer, arbejder med formgivning og udvikling af bøger, papir og indretning og de seneste år også med keramik. Han er stærkt inspireret af sit ophold i Japan, hvor han lærte at tale sproget og sugede til sig af design og formgivning. Anders Arhøjs keramiske formgivning er stærkt præget af japansk kultur og stil, og en af favoritterne er raku-brændte produkter.

"Hvis man ikke kan finde nogen, der gør det ordentligt, må man gøre det selv". Efter den devise har Anders Arhøj udviklet sin forretning, efter han afsluttede sin uddannelse som multimediedesigner på Erhvervsakademiet.

– Jeg tog til Japan i 2005 for at lære japansk og bo og arbejde i landet. Jeg er fascineret og inspireret af landet, og i dag arbejder der en japansk pottemager hos mig, siger Anders Arhøj.

Han åbnede et grafisk animationsfirma i Tokyo og løste opgaver for danske og japanske virksomheder, samtidig med at han gik på sprogskole hver eneste dag for at lære japansk.

– Jeg blev endnu mere fascineret af Japan. Forskellene er store, men det er lighe-

derne mellem den japanske kultur og den skandinaviske også, blandt andet glæden ved rene og naturlige linjer og materialer som ler, glasurer, træ og metal.

SIMPLE SPØGELSER

Efter et år i Japan vendte Anders Arhøj hjem til Danmark – og til sin multimedievirksomhed. Den gik godt, men det gode havde en pris, en permanent seneskedehindebetændelse på grund af al det konstante arbejde ved computeren. Anders Arhøj begyndte at se sig om efter nye muligheder.

– Jeg var træt af at have ondt i kroppen og savnede noget mere fysisk. Det blev ler.

Anders Arhøj havde før leget med ler, men der kom liv i projektet, da han mødte keramikeren Louise Gaarmann. I løbet af en weekend skabte de to flere produkter, som stadig er i produktion, blandt andet en serie med spøgelsers.

Spøgelserserne er simple figurer, drejede og håndglaserede, og hver eneste er unik.

– Vi tog på Formland, en stor messe for interiør og design, og herefter gik det hurtigt. Spøgelserserne er fra et fantasiunivers – et sted mellem virkelig og drømmeverden. Efterspørgslen voksede hurtigt.

Anders Arhøj er formgiver, ikke keramikker, så da Louise Gaarmann hellere ville forfølge sin egen karriere, måtte der andre hænder til. Det blev Anders Arhøjs forældre hjemme i Thy, som trådte til. Far satte sig ind i, hvordan man laver keramik, og en freelance-pottemager drejede spøgelserserne. I to år

drejes, brændes og glaseres det ene lille spøgelse efter det andet i Thy.

USA ELLER KØBENHAVN

Efter to år giver Anders Arhøj sig selv valget: Enten at flytte produktionen til København eller flytte sig selv til USA.

– Vi havde mange ordrer, men produktionen var i Thy, og jeg ville tilbage til landet. Jeg besluttede at flytte produktionen til min lejlighed i København.

Ved et tilfælde faldt Anders Arhøj i 2013 over lokaler i Sturlasgade, og med knofedt og en opsparing fik han sat lokalet i stand til en keramisk produktion, men uden adgang for kunder og publikum.

– Jeg startede alene og hyrede en freelance-pottemager til drejearbejdet. Jeg gjorde produkterne færdige og glaserede, tømte ovnen og udviklede nye produkter. Det tager 30 år at blive en god pottemager, desværre nedlagde regeringen uddannelsen for et par år siden, så dygtige danske pottemagere er svære at få fat i.

– I dag sælger vi til mere end 200 butikker verden over, blandt andet MoMa i New York og Tokyo. Parallelt med produktionen udvikler og designer jeg nye produkter.

– Vi producerer også papir og postkort – i alt har vi 40 produkter. Vi samarbejder med en keramikfabrik i Portugal, det er desværre urealistisk at producere alting i København.

– Vi sælger vores ting i butikken på Kigkurren og via vores webshop. Vi vil ikke være i kæderne. Dels kan vi ikke følge med, dels er vores

ting lidt eksklusive – uden at koste en herregård. Og det går her i Danmark, selv om jeg egentlig ikke ved hvordan.

VÅGEN OM NATTEN

Nu er Studio Arhøj vokset ud af de første lokaler i Sturlasgade og ind i nye store lokaler i Kigkurren – med kasseapparat og kunder.

– Der er ikke en butik på Islands Brygge, der sælger sådan noget, som vi laver. Jeg synes, der manglede en designbutik her på Bryggen,

hvor man lige kan svinge forbi og købe en gave eller noget til sig selv – træde lige ind i produktionen og se, hvordan det hele bliver til. Og så er det oven i købet produceret lige i hjertet af København. Hvor tit ser man det?

Hvad laver du om 10 år?

– Jeg ved ikke engang, hvor jeg er om ét år. Bare at få den første ansatte var helt vildt. Jeg lå vågen om natten og tænkte på, hvordan jeg kunne tjene hendes løn. Nu er vi 10!

Keramikken bliver sendt ud til kunderne pakket ind i Bryggebladet. Det er genbrug, der vil frem i verden.

Spøgelsers skræmmer ikke kunderne, de går tværtimod som varmt brød.

Miniaturer til miniputter

Det kribler og krabler i naturen og på små fine spillekort, som en pædagog på Bryggen har skabt til børn fra børnehavealderen

Tekst: Marianne Barfod
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Hvem ved, hvor hurtigt en snudebille kan løbe? Og hvem får flest unger, en flåt eller en regnorm?

Svaret får man på naturspillekortene Miniaturerne, et naturligt spil om de små dyr, som pædagog og mininaturvejleder Kenneth Lenander har udviklet til spilleglade børn og voksne.

– De fleste børn vil rigtig gerne spille spil, og de vil rigtig gerne have de voksne med, men de voksne har ikke tid. Derfor har jeg lavet kortene med tydelige symboler, så børnene selv kan se, hvilket dyr der 'slår' hvilke dyr. Spillet er bygget op som de gamle bilkort, og man lærer, mens man leger, fortæller Kenneth Lenander, der er pædagog i Krudtuglen på Bryggen og uddannet 'is-fugl', en mininaturvejleder-uddannelse.

DINOER OG BÆNKEBIDERE

– Børn i dag snakker meget om dinosaurerne og andre eksotiske dyr, de ser i fjernsynet eller i Zoologisk Have. Men de synes faktisk, at hjemlige smådyr er lige så interessante, siger Kenneth Lenander.

– Da jeg selv kan lide at spille spil og lege – faktisk er jeg gået fra computerspil til at spille rigtige brætspil – var det nærliggende at kombinere det hele: Børn vil gerne spille spil, børn vil gerne lære om dyr og natur, og jeg vil gerne lære børn om dyr og natur.

Så jeg besluttede, at jeg ville lave et spil til børn om de mindste dyr, miniaturerne, der kribler og krabler i vores nære omgivelser. Som pædagog ved jeg, at børn lærer bedst gennem leg.

FRA IDE TIL KONKRET

Kenneth Lenander gik i udviklings-mode og be-

gyndte at arbejde med ideen og udviklingen af spillet. Fra ide til færdigt spil gik der ni måneder – med nettet som værdifuld kilde undervejs.

– Først fandt jeg en hjemmeside med skabeloner til kortene, og så begyndte jeg at definere spilværdierne til kortene: Dyrenes levealder, hvor hurtigt de er og hvor store, antallet af kuld, unger eller æg, og om de er svære eller nemme selv at finde.

Krible Krable-spillet er bygget op lige som de gamle bilkort. Der er 40 dyr med i spillet, og selv om man er fem år og ikke kan læse, kan børnene via symbolerne sagtens finde ud af, hvilket dyr der er det hurtigste, lever længst og får flest unger. Den hurtige vinder over den langsomme.

– På den måde er spillet en læreproces, hvor børnene efterhånden lærer om krible-krabledyrene, som de måske endda kan gå ud og

finde selv på Fælleden, på legepladsen eller hvor de nu færdes.'

MILLIONÆR – IKKE MIG

Men hvordan finder spillet om krible-krable-miniaturerne ud til spilleglade og nysgerrige børn, når udvikleren er et enmandsforetagende uden kapital i ryggen?

– Jeg er ved at udbygge et distributionsnet i Danmark, det er et kæmpearbejde.

Kenneth har banket på hos de største kæder og de mindste butikker – og lidt held har der været med i spillet: Naturbutikken på Vesterbro forhandler Krible-Krable-kortene. Det samme gør Arnold Busck, som godt tør satse på nye spil.

– Jeg forsøger mange veje, men jeg kommer næppe ind de store steder, så jeg har valgt at gå alene. Jeg har været på forskellige biblioteker og præsenterer mine kort – og på loppemarked her

på Bryggen, siger Kenneth Lenander.

– Jeg har masser af ideer i hovedet, og jeg vil gerne fastholde at udvikle og lave spil til børn. Jeg er i gang med at udvikle en efterfølger, en 2'er til miniaturerne, der kommer til at handle om søer og vandløb.

Kort – og godt!

Kenneth Lenanders krible-krable kort er populære hos spillefugle i mange aldre.

SKT. HANS PÅ BRYGGEN

16.30 ANSIGTSMALING, KAGEBOD
OG LEG PÅ GRÆSPLÆNEN

17.00 AMOC
NY CIRKUS

19.00:
GUNS

20.00: ANYA

21.00 BÅLTALE V. KLAUS MYGIND
21.15 SKT. HANS BÅL PÅ VANDET

21.45:

MIL SANTOS
& BAND

23. JUNI V/ KULTURHUSET ISLANDS BRYGGE

NORDEA
FONDEN
Vi støtter gode liv

KULTURHUSET ISLANDS BRYGGE | K-I-B.DK

